

Nr 314

Av herr Larsson i Öskeviksby m. fl., om samordning mellan landstingens sjukvårdande verksamhet och den primärkommunala åldringsvården.

(Lika lydande med motion nr 246 i Första kammaren)

I och med provinsialläkarreformens genomförande och beslut om överförande på landstingen av all mentalsjukvård har landstingen fått ansvaret för i huvudsak all såväl öppen som sluten sjukvård. Inom samtliga vårdformer tar åldringarna i anspråk en mycket stor del av resurserna.

Trots utbyggnaden av vårdhem för långtidssjuka råder en platsbrist som nödvändiggjort en på landstingens bekostnad bedriven hemsjukvård för långtidssjuka, vilken utvecklats till att inte bara utgöra en ersättning för bristande slutenvårdsresurser utan även i ökad omfattning blivit ett komplement till denna vårdform.

Primärkommunerna har enligt gällande lagstiftning ansvar för den sociala åldringsvården, innefattande åtgärder för bostadsförsörjning, hemservice för åldringar, anordnande av ålderdomshem etc. Omfattningen och arten av den sociala åldringsvården kan vara olika i primärkommunerna beroende på bl. a. skatteunderlag och antalet åldringar i förhållande till befolkningen i arbetsför ålder i respektive kommuner.

I en motion till Svenska landstingsförbundets förbundsmöte år 1965 anför Örebro läns landstings förvaltningsutskott bl. a. att med en befolkningsutveckling, där antalet personer i hög levnadsålder hastigt ökar, blir gränsdragningen mellan sjukvård och åldringsvård allt svårare. Vårdbehovet för den gamle med kraftigt nedsatta krafter skiljer sig icke särskilt mycket från vårdbehovet för en något vitalare åldring, behäftad med någon form av långvarig sjukdom.

Redan i dag ter sig vårdresurserna inom åldringsvård och åldringssjukvård såsom otillfredsställande och otillräckliga. Under den närmaste 15-årsperioden kommer emellertid vårdbehoven inom dessa sektorer att kraftigt öka. Enligt befolkningsprognoserna förutses en 50-procentig ökning av befolkningen i åldersgrupperna 67 år och däröver fram till omkring 1980. Antalet personer i åldersgruppen 85 år och däröver beräknas fördubblas under 20-årsperioden 1960—1980.

Inför denna utveckling är det nödvändigt att de resurser, som kan ställas till förfogande, utnyttjas på rationellast möjliga sätt. Detta förutsätter en nära samordning av den sociala åldringsvård, som primärkommunerna nu har ansvaret för, med den landstinget ävilande sjukvården.

Det är angeläget att åstadkomma en samplanering vid den fortsatta utbyggnaden såväl av den slutna som av den öppna åldringsvården och åldringssjukvården. Efterfrågan på platser inom den slutna åldringsvården står i relation till tillgången på för åldringar lämpliga bostäder, en väl utbyggd hemsjukvård och en tillfredsställande hemservice för åldringar.

Under hänvisning till det ovan anförda hemställes,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om utredning beträffande samordning mellan landstingens sjukvårdande verksamhet och den primärkommunala åldringsvården.

Stockholm den 25 januari 1966

Erik Larsson

i Öskeviksby

Claes Elmstedt

Gustaf Svensson

Anders Dahlgren

i Vä

Einar Larsson

Karl Gust. H. Boo

Sven Vigelsbo

i Borrby

Nr 315

Av fru Nettelbrandt m. fl., om trafikproblemen i större tätorter.

(Lika lydande med motion nr 243 i Första kammaren)

Trafikproblemen i landets större tätorter, framför allt i storstäderna, har på senare tid blivit alltmer accentuerade. Planeringen har uppenbarligen icke tagit hänsyn till bilismens våldsamma expansion. Alla tecken tyder på att bilismen även i fortsättningen kommer att växa kraftigt. Med hänsyn därtill är snabba och effektiva åtgärder nödvändiga för att man inte skall behöva riskera att nackdelarna i den motoriserade världen blir så stora att de uppväger eller rentav överstiger fördelarna.

På många håll i landet är — särskilt under vissa tider på dagen — storstadstrafiken direkt orationell. Framkomligheten är stundom så dålig, att det kan vara snabbare att gå än att använda de flesta slag av kommunikationsmedel. En del av dagens timmar sitter tusentals människor i bilköer. Omräknat i produktiva arbetstimmar finns där ett väldigt dolt arbetskäpital. En sådan ordning är särskilt otillfredsställande i ett land där ett av de största framtidsproblemen är en snabb ökning av arbetskraftsresurserna. Även om den i bilköerna använda tiden inte skulle ha disponerats för arbete, är det en stor nackdel, att fritid ej kan användas till nyttig och nödvändig rekreation.

Att ett stort antal människor i ökande takt förspiller allt flera timmar i bilköer är en utveckling i klar strid mot landets samlade ekonomiska